CAPITOLUL UNU

ORAȘUL VISURILOR

ȘAPTE ANI MAI TÂRZIU

Willy stătea pe puntea unui vechi vas de pescuit și zâmbea vesel, învăluit în ceață. În jurul lui, echipajul încercat de vreme își făcea de lucru pe punte, iar tânărul Wonka n-ar fi putut arăta mai nelalocul lui, îmbrăcat cum era cu jiletcă de culoare verde și fular multicolor.

— Am petrecut șapte ani pe mare, îi spuse el unui pescar din apropiere, care **FRECA** o ladă (și abia dacă-l asculta). Acum a venit momentul pentru o nouă aventură! Următoarea mea oprire e aproape în fața noastră.

— Hai, serios? zise pescarul.

Toți cei de la bord se obișnuiseră repede cu poveștile ciudate și cu fanteziile lui Willy.

— Fluxul mă poartă pe minut ce trece mai aproape de visurile mele, spuse important Willy.

— Și unde-i locul ăsta? întrebă pescarul.

Willy zâmbi larg și arătă spre orizont. Acolo sclipea orbitor în lumina soarelui de iarnă orașul de care-și legase toate speranțele. Arăta chiar mai minunat decât și-l imaginase, era vast și grandios și – aici Willy trase aer în piept – *mirosul* reprezenta ce avea mai bun orașul! Până și de la distanță, mirosea peste tot a ciocolată! Era **DIVIN**... chiar și amestecat cu izul butoaielor pline cu pește.

Willy scoase din buzunar o ciocolată mică, veche. Ambalajul improvizat se decolorase, dar scrisul mamei încă se mai vedea. Urmări cu degetele literele înflorite.

Wonka

În depărtare se auzi bătaia clopotului dintr-un port.

— PĂMÂNT LA ORIZONT! strigă Willy.

— Nici nu vor ști ce i-a lovit, Wonka, chicoti pescarul, ducându-se apoi să pregătească vasul pentru acostare.

Willy mai trase o dată în piept aerul cu miros de ciocolată și pe urmă intră în camera motoarelor. De acolo își adună credincioasa redingotă de culoarea prunei, jobenul, o valiză uzată și încă un obiect foarte deosebit,

care era propria lui creație – un baston lung, cu măciulie sclipitor de aurie în vârf. Era **AMEȚIT** de nerăbdare, așa că își puse absent jobenul pe cap, ca apoi să-l scoată din nou și să-l țină sub braț, și ridică bastonul pe umăr pentru ca pe urmă să-l lase din nou jos. Se purta de parcă EXALTAREA l-ar fi copleșit într-atât încât uitase unde se poartă și cum se ține un joben.

O tuse politicoasă îl făcu să tresară. Se întoarse pe călcâie și văzu ochii blânzi ai căpitanului vasului. Era un bărbat înalt, cu o barbă lungă cât anii petrecuți pe mare (atâția de cât e nevoie ca să-ți crească părul până la genunchi).

— Poftim, zise căpitanul întinzând spre el un pumn brăzdat de vreme, pe care îl deschise apoi ca să dea la iveală o pungă cu monede.

Willy se uită în pungă.

— *Douăsprezece soverini de argint?* strigă el uimit.

Nu mai ținuse niciodată în mână atâția bani și i se păru că s-ar putea prăbuși sub greutatea sumei atât de **GENEROASE**.

— Plata care ți se cuvine și ceva în plus pentru ciocolatele delicioase făcute pentru noi, zise căpitanul. Am

arthur

contribuit fiecare cu cât am putut și nu-i mult – nu pentru un oraș atât de mare –, dar sper să te ajute să pornești cu dreptul. Mult noroc, băiete!

Vasul **SE ZDRUNCINĂ** și gemu lovindu-se de chei, iar Willy își fixă bine jobenul pe cap.

— Mulțumesc, căpitane, zise el, simțind emoțiile inundându-l ca un flux rapid.

O ladă era ridicată din cală cu macaraua, Willy sări și se lăsă dus odată cu ea, iar căpitanul rămase să se uite amuzat după el.

— Puteai folosi pasarela, dacă mai așteptai o secundă! strigă un pescar cu o scândură în brațe când Willy trecu în zbor pe lângă el.

— N-am nicio secundă de pierdut! strigă Willy în jos spre el.

Tăcu atunci când macaraua ridică lada mai sus și o întoarse spre doc, apoi desfăcu larg brațele și exclamă:

— A VENIT ZIUA! AZI LUMEA ÎMI VA CUNOAȘTE CIOCOLATA!

Imediat cineva strigă:

— E un om pe ladă?

Macaraua se opri scurt în scrâșnet de metal. Macaragiul scoase capul din cabină și se uită la Willy.

— NU SE POATE SĂ STAI PE LADĂ! strigă el nevenindu-i să creadă. DĂ-TE JOS!

— Dacă insistați, domnule, zise Willy și apoi, spre ULUIREA mulțimii care îl privea de pe chei, sări imediat... cu capul înainte!

Toată lumea își ținu răsuflarea cât Willy se prăbușea spre nimic altceva decât sunetul vântului și al bătăilor propriei inimi. Poate că arăta impresionant, dar Willy nu se gândise prea mult la ce urma să se întâmple și făcu ochii mari de frică în vreme ce fața i se apropia de pavaj. Din fericire, un camion trecu exact la timp și-l prinse – altfel povestea noastră ar fi fost foarte scurtă.

— SPRE VISURILE MELE! strigă Willy întorcându-se în aer și aterizând perfect drept pe acoperișul camionului.

Acesta îl purtă către oraș, lăsând mulțimea cu gura căscată în urma lui.

Camionul trecu în viteză peste un pod mare de piatră presărat pe margine cu felinare calde și îl duse în centrul orașului... care era mai grozav decât orice își imaginase vreodată Willy Wonka. Zăpada proaspătă îl pudra ca pe o gogoașă și era perfect în toate privințele. Existau alei pavate, demne de interes, străjuite pe margini de magazine

pictate în **CELE MAI FRUMOASE** nuanțe de albastru, roz și violet, care se întindeau spre stânga și spre dreapta și spre dreapta și spre stânga, ca o crescătorie de iepuri. Și mirosul! Devenea tot mai intens pe măsură ce se apropiau de centru, iar Willy nu se putu abține și oftă de ÎNCÂNTARE. Camionul trecu prin piața orașului, iar el profită de ocazie, se prinse de stâlpul unui felinar și se legănă ținându-se de el, în timp ce mașina trecea în viteză mai departe, lăsându-l doar cu aer sub tălpi. Locul era aglomerat până la refuz și nu-l observă nimeni sus, pe felinar, așa alunecă pe el și ateriză lângă marea de posibili clienți.

Nu mai fusese niciodată într-un loc atât de aglomerat sau de gălăgios. Se surprinse încercând să asimileze totul, cu ochii țâșnindu-i în stânga, în dreapta, în sus și în jos, în locurile dintre aceste direcții și în toate deodată! Pe o latură a pieței se afla o catedrală impunătoare, cu uși de stejar imposibil de înalte și un acoperiș aflat atât de sus, încât părea lipit de cer. În toate colțurile existau magazine cu vitrinele doldora de parfumuri și pantofi și cărți și tablouri, iar o mulțime de cărucioare cu mâncare treceau încolo și-ncoace, gata să-l răstoarne. Piața era străjuită de

arthur

coloane decadente, iar centrul ei era marcat de o fântână bogat ornamentată, care înghețase din pricina frigului. Strălucea în lumina soarelui parcă plină de stele smulse din cer.

Tot locul era incredibil de **FRUMOS**, dar cea mai frumoasă clădire dintre toate era cea a Galeriilor Gourmet.

Willy se opri când o zări – cupolele îi sclipeau, ușile străluceau vopsite într-un albastru primitor și mirosea numai și numai a ciocolată pură.

— Uau, șopti el văzându-și visul cu ochii.

Se simțea ușor și înfiorat și zâmbi un zâmbet somnoros. Așteptase toată viața lui să vadă clădirea aceea și, în sfârșit, iată că...

— HARTA RESTAURANTELOR, DOMNULE? îi strigă un bărbat în ureche, smulgându-l din gânduri.

Willy îi dădu bărbatului un soverin, iar bărbatul îi dădu în schimb o hartă.

— Vă indică cele mai **BUNE** restaurante, domnule, zise bărbatul, apoi adăugă, văzând că Willy nu-și dezlipea privirea de la Galeriile Gourmet: la urma urmei, nu puteți mânca numai ciocolată!

— Sigur că nu! îi dădu dreptate Willy. Trebuie să mai mănânci și *bomboane*.

arthur

Desfăcu harta ca să-i arunce o privire, dar observă pe cineva ghemuit la picioarele lui. Un băiat flutura o cârpă și îi lustruia pantofii!

— Hei, scuză-mă, zise Willy.

— Da, da, aproape am terminat! răspunse băiatul.

Scoase o bucată mare de pâslă și începu să i-o treacă peste bombeuri.

— Gata, spuse el apoi și întinse mâna să-și primească plata.

Willy își stoarse creierul încercând să-și amintească dacă în tot **ENTUZIASMUL** lui aranjase să i se curețe pantofii. Pentru orice eventualitate, îi întinse băiatului un soverin și îi numără pe cei care-i mai rămăseseră.

— Vai, am rămas deja cu numai zece soverini, zise el.

În clipa aceea trecu pe lângă el un cărucior cu fructe, iar Willy luă un dovleac și îl mirosi bine. Înainte să apuce să-l pună însă la loc, trecu repede un biciclist care îi agăță gleznele, iar dovleacul îi scăpă din mâini și i se sparse de încălțăminte!

Vânzătoarea de fructe apăru lângă el, uitându-se la resturile de pe jos.

— Face trei soverini, amice.

— Trei soverini? Mi se pare un preț extrem pentru o legumă, zise Willy zâmbind fermecător.

Vânzătoarea era mortal de serioasă.

— Ai spart dovleacul, îl plătești, se răsti ea făcându-l pe Willy să tresară așa de tare, încât trei soverini săriră imediat din mâna lui în palma ÎNTINSĂ a femeii. A fost o plăcere să fac afaceri cu tine, zise ea.

Willy își numără monedele rămase.

— Am cinci, șase, șap...

Simți un ghiont în pantof. Se întorsese lustragiul!

Îl curăță de resturile dovleacului și întinse mâna să-și primească plata.

— ...șase soverini, gemu Willy dându-i din nou băiatului o monedă, apoi se îndreptă spre Galeriile Gourmet.

— Vă perii și haina, domnule? îl întrebă lustragiul ținându-se după el.

Willy grăbi pasul.

— Nu, mulțumesc.

Băiatul îi tăie calea și întinse spre el o sticluță veche și ciobită.

— Colonie?

— În niciun caz – eu mă parfumez numai cu ciocolată, zise Willy lăsându-l pe băiat să mijească nedumerit ochii în urma lui.

Portarii îi deschiseră larg ușile și spuseră cu multă importanță:

— Bine ați venit, domnule, la Galeriile Gourmet.

Imediat se revărsă spre stradă cea mai dulce și mai delicioasă aromă, care mai că-l răsturnă pe Willy cu **SAVOAREA** ei. Se uită la ce se afla în spatele ușilor. Nu i se părea doar o clădire plină cu magazine – erau chiar visurile lui, puse unul peste altul sub formă de piatră și sticlă. Închise ochii și pipăi buzunarul unde ținea ciocolata de la mama lui.

— Începem, mama, șopti el și păși curajos în interior.

Înăuntru, locul avea **AROMĂ** de vis și ciocolată, cu un praf de ocazie potrivită și un strop de – pocni din degete căutând cuvântul – cremă de ghete?

Deschise ochii și se uită repede în jos, unde lustragiul era din nou gata să-i facă pantofii.

— NU, zise ferm Willy. Gata cu lustruitul, mulțumesc foarte mult!

Plecă cu pași mari, iar băiatul o șterse în căutarea altor pantofi.

Galeriile erau **SPECTACULOASE** și semețe, cu o dantelărie de tavan care se potrivea perfect cu cerul iernii. Dar Willy își dădu seama curând că erau grandioase în

felul în care sunt grandioase lucrurile visate de cineva care nu visează des. Pereți din marmură scumpă, pardoseală de mozaic, accesorii metalice aurii. Pe măsură ce înainta, Willy îl redecoră în mine – „pereți de caramel – nu, nu-i bine. Pereți zgârie-și-miroase! Da! Și pe jos, iarbă comestibilă! Mânerele ușilor din acadele!“ Se opri în fața unui magazin demodat, cu coada întinzându-se până dincolo de ușă. Ciocolatele din vitrină erau aranjate rânduri-rânduri, complet fără imaginație, toate de aceeași formă și purtând un nume pe care Willy îl recunoscu imediat. Era numele unuia dintre cei mai FAIMOȘI ciocolatieri din lume.

arthur

SLUGWORTH

Fiecare cutie cu bomboane conținea aceeași aromă de ciocolată, nu putu să nu remarce Willy. Banal, banal și iar banal.

Alături de magazinul Slugworth erau alte două magazine la fel de demodate, deținute de alte două nume faimoase în tagma producătorilor de ciocolată: FICKELGRUBER și PRODNOSE. Lângă ele, însă, era un magazin gol. Un magazin gol, cu un anunț pe care scria: DE ÎNCHIRIAT.